

Dobai Péter

Piazza Navona

Mint tengermélyből a mágneses bolygó-akna,
 úgy robban, fehér tajtékkal fel a magasba
Gian Lorenzo Berninin sziklatömb-szökőkút-hármasa!
 A Folyamok kútjának
 – *Duna! Nílus! Gangesz! Rio de la Plata!* –
 morajló, zúgó *élőezüst* vízszugár extázisa!
 A *Borromini* építette Szent Ágnes-templom tékozló,
 tomboló terében orgonasípsorok zúgnak és a hideg
 orgonatesteken átremeg, játszik és álmodik *Mozart*
 „Ave Verum”-a... Máskor mélységes márványcsend honol.
 A téren víg ünnep, karnevál *él* s a táncosok észre sem veszik,
 hogy ott van a Kereszt, de Krisztus nincsen ottan!
 A térítő, templomos tér, *Bernini* százados játszótere
 Róma szívburkán belül lüktet, ver, kering, fénnel telt
 vízszugarakat lök a világégtájak felé, gitár és mandolin szól,
 a márványmedencék mellett festők állnak koldus-vásznaik előtt:
 az örök latin idillt, a latin alkonyt festik, melyhez oly ijesztően
 közelít az éjfél – – –
 Ó, mintha volna ez a római tér
 ifjú öröme és első szerelmek *tékozló stációja!*

Akarom, hogy vagy

„Az időnek egyetlen oka van:
minden nem történhet egyszerre.”

Albert Einstein

„Azt az eseményt tekintjük az események
súlypontjának, amelytől az összes többi
esemény függ.” Karl von Clausewitz

Akarom, hogy vagy.
 Álmodlak, hogy kétszer létezz.
 Álmodom magamat mássá
 magamnak, olyanak, amilyenek téged szeretlek
 mindkettőnknek – – –
 Tervezlek. Kivitelezlek.
 Szépnek. Enyémnek.
 Engedd, fogadd el térítő erőszakom!
 Álmodom szavainkat, hogy ébren
 már ne beszéljünk.
 Tessedet könnyű, szép, színes ruháid:
 lemeztelenítik. Reám néz meztelenséged.
 Farkasszemet néznek velem a szerveid.
 Emléknek álmodlak, hogy személyed
 kiszámíthatatlan jelenidejében térjek észre.
 Last but not least: *voltam, hogy legyél!*
 – – – Véletlen események vagyunk
 és igenis: minden *egyszerre* történik velünk,
 s egyszer, sajnos, végleg *megettörténünk*.

Haladókló lagúnára nyíló, sokszázados gót kapu, Velencében

– – – a megvénült, „*megestvéledett*” Casanova
 utolsó e világi rejtkehelyére nyílhatott valaha
 ez a hárfa-finom ívű, ősi, faragott, főnemesi kapuzat...
 Noha a nagy kalandor, a desperado Casanova
 nem volt nemesember... Kétes neve nem szerepel
 a Gothai Nemesi Almanach védett névsorában...
 De elhitette magával s igyekezett elhíttetni az egész
 világgal, hogy hosszú útjai során: ő fedezte fel a *nőket*,
 a *női nemet*, a Seniorákat, a Senioritákat, a Donnákat,
 magát a *Mona Lisát*, a *Sziklás Madonnát*, *Lucrecia*

Borgiát... s tovább... Madame Pompadour... Mindet!
 Hitte holtáig, hogy távol Dél-tengereken bolyongva,
 mint ismeretlen trópusi kincses szigeteket, kontinenseket:
 ő fedezte fel a nőket s megajándékozta velük az eladdig
 egynemű emberiséget... Lassan süllyedve testének-lelkének
 magányos tébolyában, összes szeretőjének szemére, arcára,
 nevére: mély honvágygal visszaemlékezett...

Ó, az a tetszhalott, nyitott fájdalomkapu...

Két faragott oszlopfőből
 emelkedik csúcsába föl
 a mesterkezék véste csigavonal hibátlan íve,
 mintha formázna szeméremajkakat,
 mintha vénuszdomb rajza volna,
 kitárt leányi öl...
 A márványkő keretből régen eltűntek már a kapuszárnyak,
 itt a *volt idő* szép századok múltá óta ki-be járnak,
 bent, túl a kapun: sötétség, rejtély, titok s hiába,
 hogy lélek-lakatlan, meglehet, hogy mégis van lakója,
 Casanova egyik deli, vérmes lotyója,
 aki meghalni elfelejtett...
 A kapuzat előtt három repedezett kötélcölöp áll,
 nincsen hozzájuk kötve se hajó, se csónak, se bárka,
 egykori urának kecses, vízen bukdáló, karneváli gondolája...
 Ezekre a cölöpökre többé nem köt ki soha senki.
 E kísértetkapun vendég többé be nem lép.
 S ha mégis megtenni merné,
 innen kiútját soha meg nem lelné...

Máté Mária felvételei